

foc i lloc

Deïficar la tecnologia

Substituir vells sectors econòmics per d'altres innovadors és benèfic

DELFI **ROCA**

La contraportada de *La Vanguardia* és una finestra que permet mirar més enllà dels murs de vidre de la nostra existència. Dilluns passat, a la *contra*, un eremita ens parlava sobre les conseqüències de l'absència d'allò sagrat a la societat actual, abocada amb fervor al narcisisme i la tecnologia. Em vaig alegrar. Sóc una persona que tot s'ho replanteja, fugint del dogma; miro d'endevinar el perquè de tot plegat per construir el meu propi criteri. Qui ha experimentat la força de la Natura, omnipresent, omnipotent, que ho interconnecta tot, i de la qual, amb certitud, depenem totalment, sap que sense espiritualitat ens sentim incomplets. Tanmateix, la creença generalitzada és que Ciència és igual a veritat, així com abans Déu era l'explicació per a tot. No poso en entredit que la ciència vagi errada, sinó la facilitat que tenim els humans per substituir les pròpies creences i poder seguir amb les nostres vides acceptant les noves veritats sense fer-nos gaires preguntes sobre qui som, d'on venim i on anem. Potser sigui aquesta una de les raons de la davallada de vocacions religioses enfront a l'augment del nombre d'artistes, ja que en l'Art hom

pot trobar una resposta existencial al natural desassossec transcendental dels humans. Diuen que contemplar una obra d'art fixament més de deu minuts altera la consciència provocant emocions i sensacions singulars semblants a una mena d'èxtasi o transverberació. És l'art, doncs, i no la religió, qui satisfà avui la necessitat vital de transcendència. La qual cosa ens porta fins al *núvol*. Al *Núvol* de l'STA. El projectat edifici singular que, talment una moderna catedral, reuneix tots els ingredients per contribuir a deïficar l'art i la tecnologia. Accepto que la destrucció creativa, és a dir, la substitució de vells sectors econòmics per sectors innovadors, és benèfica per a l'evolució natural de les societats; però en aquest projecte concret, tipus *clúster*, de concentració d'empreses i institucions, hi trobo a faltar més avantguardisme. La participació ciutadana, la desmaterialització d'empreses i administracions o el teletreball gràcies a les TIC sí que són moderns. El concepte *clúster*, que data dels anys 90, ja és obsolet. Apostar de nou per una inversió patrimonial pot ser un greu error en l'entorn econòmic actual, on cal una alta capacitat de resiliència empresarial.